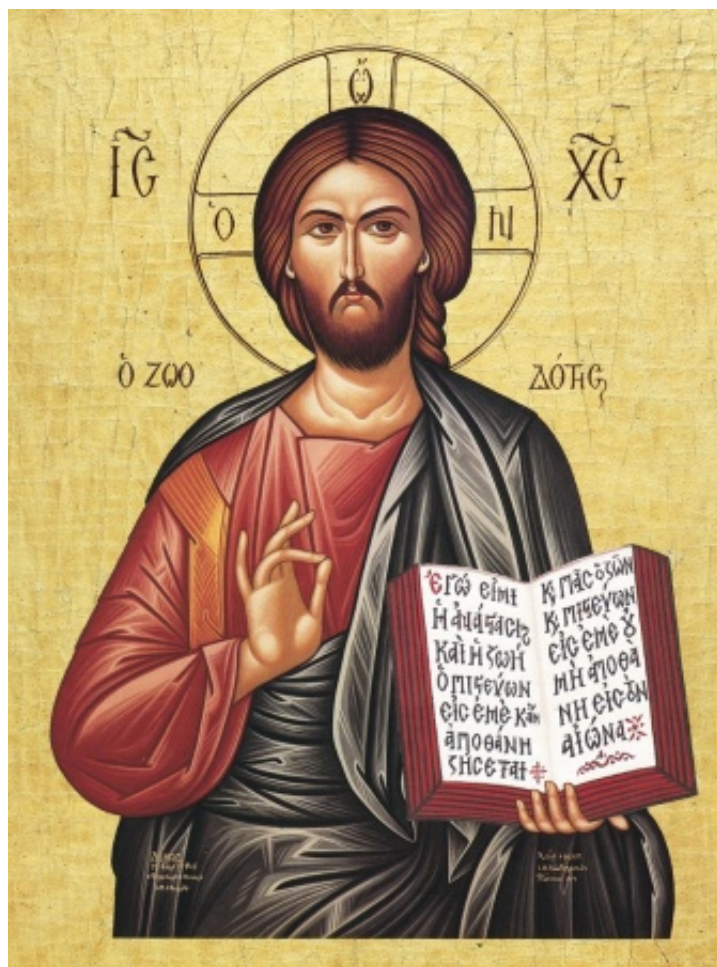

Η συνάντηση του Ιησού με τους Έλληνες

Αναδημοσίευση από το ιστολόγιο «Βυζαντινών Ιστορικά»

Ιησούς Χριστός Ο Ζωοδότης

Ο Ιωάννης είναι ο μόνος Ευαγγελιστής, ο οποίος περιλαμβάνει το περιστατικό της συναντήσεως του Ιησού με τους Έλληνες αμέσως μετά τη θριαμβευτική του είσοδο στην Ιερουσαλήμ : *Ἦσαν δέ τινες Ἕλληνες ἐκ τῶν ἀναβαινόντων, ἵνα προσκυνήσωσιν ἐν τῇ ἑορτῇ. Οὗτοι οὖν προσῆλθον Φίλιππῳ τῷ ἀπὸ Βηθσαϊδᾶ τῆς Γαλιλαίας, καὶ ἠρώτων αὐτόν, λέγοντες· Κύριε, θέλομεν τὸν Ἰησοῦν ἰδεῖν. Ἔρχεται Φίλιππος, καὶ λέγει τῷ Ἀνδρέᾳ, καὶ πάλιν Ἀνδρέας καὶ Φίλιππος λέγουσι τῷ Ἰησοῦ. Ὁ δὲ Ἰησοῦς ἀπεκρίνατο αὐτοῖς λέγων· ἐλήλυθεν ἡ ὥρα, ἵνα δοξασθῇ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου.*

Το πρώτο πράγμα που πρέπει να τονισθεῖ είναι ότι, αντίθετα με την άποψη μερικών ερευνητών, ο Ελληνισμός συνδέεται στενά με την όλη προοπτική του κατά Ιωάννη Ευαγγελίου. Υπάρχει πρώτα σ' αυτό μια χαρακτηριστική έμφαση στον οικουμενικό χαρακτήρα και στην αποστολή του Ιησού Χριστού, μια διεύρυνση του ορίζοντος της σωτηρίας που προσφέρει ο Χριστός

σε παγκόσμια κλίμακα. Ο Χριστός, τονίζεται, ήλθε στον κόσμο για να φωτίση «πάντα ἄνθρωπον ἐρχόμενον εἰς τὸν κόσμον» • εἶναι «ὁ ἀμὸς τοῦ Θεοῦ ὁ αἴρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου», ο οποίος θα ἐλκύσῃ «πάντας» κοντά του, ὥστε να «σωθῇ ὁ κόσμος δι' αὐτοῦ». Ἡ προφητεία του ἀρχιερέως ὅτι ὁ Ἰησοῦς «ἐμελλεν ἀποθνήσκειν ... οὐχ ὑπὲρ τοῦ ἔθνους μόνον (δηλαδή των Ἰουδαίων), ἀλλ' ἵνα καὶ τὰ τέκνα τοῦ Θεοῦ τὰ διασκορπισμένα συναγάγῃ εἰς ἓν», σε συνδυασμό με τὴν φράση του Ἰησοῦ «καὶ ἄλλα πρόβατα ἔχω, ἃ οὐκ ἔστιν ἐκ τῆς αὐλῆς ταύτης» μαρτυρεῖ συνειδητὴ προσπάθεια τοῦ Ἰωάννη να διευρύνῃ τὸν ὀρίζοντα τοῦ Χριστιανισμοῦ ὥστε να περιλάβῃ καὶ τοὺς λεγόμενους ἐθνικούς.

Τὸ συμπέρασμα που προκύπτει εἶναι ὅτι οἱ ὁμοεθνεῖς τοῦ Εβραίου ἐναντιώθηκαν στὸν Ἰησοῦ, ἐκεῖνος ἀπευθύνεται στοὺς Ἕλληνες. Αὐτὸ που πρέπει ἐπίσης να ἀξιολογηθεῖ εἶναι ὅτι οἱ Ἕλληνες ζητοῦν τὴ μεσολάβηση τοῦ Φιλίππου καὶ τοῦ Ἀνδρέα που ἔχουν ἐλληνικά ὀνόματα.

Στὴν συγκεκριμένη ἀναφορά ὁ Ἰωάννης δὲν μεταφέρει τι διημείφθη μεταξὺ τοῦ Ἰησοῦ καὶ των Ἑλλήνων ἀλλὰ μόνον τὴν ἀντίδραση καὶ τὸ σχόλιο τοῦ Ἰησοῦ, ὅταν τοῦ ἀνακοινώνεται ὅτι θέλουν να τὸν συναντήσουν οἱ Ἕλληνες. Θα πρέπει να σημειωθεῖ ὅτι ὁ Χριστὸς σε κανένα ἄλλο σημεῖο δὲν λείει, με τὴν ευκαιρία τῆς συνάντησής του με κάποιους ἀνθρώπους, ὅτι ἦλθε ἡ ὥρα για να δοξασθεῖ, παρὰ μόνον ὅταν ζητοῦν να τὸν γνωρίσουν οἱ Ἕλληνες.

«Ἀμὴν ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ἐὰν μὴ ὁ κόκκος τοῦ σίτου πεσὼν εἰς τὴν γῆν ἀποθάνῃ, αὐτὸς μόνος μένει· ἐὰν δὲ ἀποθάνῃ, πολὺν καρπὸν φέρει.»

Δηλαδή ὁ Ἰησοῦς σχολιάζοντας τὸ αἶτημα των Ἑλλήνων να Τὸν ἰδοῦν, προέβλεψε ὅχι μόνον τὴ ευρύτατη διάδοση τοῦ κηρύγματός του ἀλλὰ καὶ τὴν προϋπόθεση για τὴ σωτηρία τους.

«Ἐὰν ἐμοὶ διακονῇ τις, ἐμοὶ ἀκολουθεῖτω, καὶ ὅπου ἐγὼ, ἐκεῖ καὶ ὁ διάκονος ὁ ἐμὸς ἔσται· καὶ ἐὰν τις ἐμοὶ διακονῇ, τιμήσει αὐτὸν ὁ Πατήρ. Ὁ Ἰησοῦς ξεκαθαρίζει ὅτι ὅσοι τὸν ἀκολουθοῦν, ἀνεξάρτητα τῆς ἐθνικότητάς τους, θα τιμηθοῦν ἀπὸ τὸ Πατέρα Θεό».

Στὸ Εὐαγγέλιο τοῦ Ἰωάννη μιλά με ἐπαινετικά λόγια για τοὺς Ἕλληνες. Για ἓνα μεγάλο μέρος τῆς ζωῆς του ἔζησε ὅχι μόνον στὴν ἔρημη Πάτμο, ὅπου ἔγραψε τὴν Ἀποκάλυψη ἀλλὰ καὶ στὴν ἐλληνικότατη Ἐφεσο τὴν πατρίδα τοῦ Ἡράκλειτου καὶ ἐκεῖ ἦρθε σε ἐπαφὴ με τὸ ἐλληνικὸ πνεῦμα,

Ἐπειτα υπάρχουν σαφεῖς ἀναφορές τοῦ Εὐαγγελίου στοὺς Ἕλληνες. Στὸ στίχο 7, 35 οἱ Ἰουδαῖοι ἐμφανίζονται να προλέγουν ἀσυνείδητα ὅτι ὁ Χριστὸς θα κηρυχθῇ στοὺς Ἕλληνες: «ποῦ οὗτος μέλλει πορεύεσθαι ὅτι ἡμεῖς οὐχ εὐρίσκομεν αὐτόν; μὴ εἰς τὴν διασποράν τῶν Ἑλλήνων μέλλει πορεύεσθαι καὶ διδάσκειν τοὺς Ἕλληνας;». Καὶ κάτι περισσότερο: ὁ Ἰωάννης ἐμφανίζει τὴ δημόσια δράση τοῦ Ἰησοῦ στὴν ολοκλήρωσή της τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς που Ἕλληνες ζητοῦν να τὸν δουν (12, 20). Τὴν ἐπαφὴ με τοὺς Ἕλληνες θεωρεῖ ὁ Ἰησοῦς ὡς τὴν «ὥρα», δηλαδή τὸν προκαθορισμένο ἀπὸ τὸ σχέδιο τοῦ Θεοῦ «καιρὸς», που θα «δοξασθῇ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου» με τὴν ἐπάνοδό του στὴ δόξα τοῦ Θεοῦ δια μέσου τοῦ σταυροῦ καὶ τῆς ἀναστάσεως. Ἡ φράση αὐτὴ τοῦ τετάρτου εὐαγγελίου υπενθυμίζει ὅσα ἰσχύουν καὶ για τὸν Παῦλο: ἡ προσχώρηση των Ἑλλήνων στὸν Χριστιανισμό ἦταν τὸ πιο ἐντυπωσιακὸ ἱστορικὸ γεγονὸς τοῦ ἀρχικοῦ Χριστιανισμοῦ στα μάτια των ἰδίων των πρώτων ἀποστόλων.

Τὸ εὐαγγέλιο τοῦ Ἰωάννου, γραμμένο σε μιὰ ἐποχὴ που ἡ Ἐκκλησία ἀποτελοῦνταν βασικά ἀπὸ Ἕλληνες, ἐκφράζει καὶ αὐτὸ τὴ συνείδηση, πὼς ἡ ἱστορικὴ πορεία τοῦ Χριστιανισμοῦ ἦταν δεμένη πια με τὸν Ἑλληνισμό.

«Ἕλληνες συναντοῦν το Χριστό, μετά τη διδασκαλία του», Ιωάννης, ΙΒ', 20-23.

Βυζαντινή μικρογραφία, Εθνική Βιβλιοθήκη Παρισίων.

[Πηγή](#)